

efteråret 1996, som stadig væk er meget vigtig som inspiration til, hvordan man kan indrette arbejdspladserne på en måde, så de giver bedst muligt råderum for forældre.

De erfaringer er også blevet brugt i hele arbejdet med at skabe en social personalepolitik på virksomhederne, hvor en del af det jo er, at man tager højde også for småbørnsforældre og forældres vilkår i det hele taget.

Men ellers kan man jo sige, at noget af det, der er vigtigt på Socialministeriets område, er jo alle de muligheder, der er for at få passet sine børn. Det siger sig selv, at det vil give en ekstrem belastning for forældrene at få sammenhæng mellem arbejdsliv og familieliv, hvis ikke man kan få passet sine børn overhovedet, eller hvis de pasningsmuligheder, der er, ikke passer ind i det mønster, der er på ens arbejdsplads.

Og det er jo en af grundene til, at regeringen har satset så hårdt på at sørge for, at der både er pasningsmuligheder nok, at der er pladser til alle, men også at gøre, hvad vi overhovedet kan, for at de pladser, der så er, passer til forældrenes behov.

Når det drejer sig om at skabe pladser nok, så er der jo fra 1993 til 1999 sket en udbygning med 150.000 pladser, og den er sket i en kombination både af traditionelle kommunale ordninger og mere privat prægede ordninger, f.eks. i form af forskellige puljeordninger. Det betyder nu, at vi har en meget høj dækning, sådan at det i øjeblikket er 64 pct. af børnene, der ligger mellem ½ og 2 år, der har en plads. Det er 91 pct. af de børn, der er mellem 3 og 5 år, der bliver passet, og det er 79 pct. af de 6-9-årige, der kan få en plads.

Ventelisterne er kommet langt ned, men de er jo ikke helt afskaffet. Men vi er i en række kommuner meget tæt på eller har allerede en egentlig pasningsgaranti, sådan at man kan være helt tryk ved, at man kan få passet sit barn, hvis det er det, man har brug for. Og regeringen har jo fremlagt et lovforslag, der skal tilskynde endnu flere kommuner til at sørge for at få en pasningsgaranti, det lovforslag, der bliver kædet sammen med, at de kommuner, der har pasningsgaranti, så også må hæve forældrebetalingen med 3 pct. over 3 år.

Det har også været sådan, at i de økonomiske aftaler med kommunerne har det været højt prioriteret at få slået fast, at det begrænsede økonomiske råderum, der er, bliver brugt til at

sikre udbygningen af dagpasningen og af folkeskolen.

Vi har også gjort det, at vi har satset på at sikre forskellige valgmuligheder for forældrene, altså ud over børnehaver, dagpleje, så puljeordninger, åbne pædagogiske tilbud, natbørnehaver, skovbørnehaver og på det sidste også muligheden for økonomisk tilskud til privat pasning i stedet for en plads i et offentligt dagtilbud. Og det er jo typisk en mulighed, der giver en fleksibilitet til de forældre, der har svært ved at få deres pasningsbehov dækket gennem de mere traditionelle pasningsmuligheder.

Endelig mener jeg også, det er vigtigt at sikre forældrene indflydelse på barnets dagtilbud, fordi man jo på den måde også kan diskutere fleksibiliteten og hele tilrettelæggelsen dér, hvor man nu får passet sit barn.

Der er også i den sociale lovgivning en mulighed for, at kommunerne kan give et supplerende tilskud oven i den orlovsydelse, som forældrene på børnepasningsorlov har. Og vi har jo fra 1. juli i år forpligtet kommunerne til at give et særligt supplerende tilskud til enlige forældre, som tager orlov, fordi kommunerne ikke kan tilbyde dem en plads i dagtilbud, sådan at deres indkomstniveau er sikret på niveau med kontanthjælp.

Fripladsgrænserne er blevet forbedret, og det giver jo også et bedre økonomisk råderum for de mere dårligt stillede forældre.

Men det er vigtigt, når vi snakker børnefamilier, at huske på, at når vi snakker om at få arbejdsliv og familieliv til at hænge sammen, så er det jo mere de ganske almindelige, velfungerende børnefamilier, vi snakker om. Og det er jo utrolig vigtigt, at vi ikke reserverer hele den børnepolitiske debat til de forældre. Man kan jo sige, at de forældre, der har allersværest ved at få den sammenhæng, jamen det er jo altså faktisk de forældre, der slet ikke har noget arbejde.

Det er sådan, at det stadig væk er en ganske betragtelig gruppe af de mennesker, der er langvarigt på kontanthjælp, som er enlige forsørgere, typisk enlige mødre. Vi kan se, at omkring 66 pct. af de enlige forsørgere, der er på kontanthjælp, er det i lang tid, det vil sige mindst ét år i et stræk.

Dér kan man jo sige, at det er fantastisk vigtigt at skabe nogle vilkår, sådan at de enlige forsørgere har mulighed for at få et arbejde, og at de kan få dét til at hænge sammen med, at de er enlige forsørgere og skal tage sig af nogle børn.